

Anul XIV, Nr. 361

10 octombrie 2021

Duminica a XX a după Rusalii

- Învierea fiului văduvei din Nain-

**Parohia „Vovidenia“
Galați**

- buletin duhovnicesc bilunar -

ISSN 2734 - 892X ISSN - L 2734 - 892X

ICOANA ȘI APOSTOLUL DUMINICII A XX A DUPĂ RUSALII

**2021 - „Anul omagial al pastorației
românilor din afara României“ și
„Anul comemorativ al celor
adormiți în Domnul; valoarea
liturgică și culturală a cimitirelor“**

„Fraților, vă fac cunoscut că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om; pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învățat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos. Căci ați auzit despre purtarea mea de altădată în iudaism, că prigoneam peste măsură Biserica lui Dumnezeu și o pustiam și spoream în iudaism mai mult decât mulți dintre cei care erau de vârsta mea în neamul meu, fiind mult râvnitor al datinilor mele părintești. Dar, când a binevoit Dumnezeu, Care m-a ales din pântecul mamei mele și m-a chemat prin harul Său, să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat de la trup și de la sânge, nici nu m-am suit la Ierusalim, la apostolii cei dinainte de mine, ci m-am dus în Arabia și m-am întors iarăși la Damasc. Apoi, după trei ani, m-am suit la Ierusalim, ca să-L cunosc pe Chefa și am rămas la el cincisprezece zile. Iar pe altul dintre apostoli n-am văzut, decât numai pe Iacov, fratele Domnului“.

(Galateni, I, 11-19)

**Care este învățătura Sfinților Părinți despre
starea sufletelor după Judecata universală?**

Un articol de: diac. asist. dr. Eugen Maftעי

„De ce este, oare, moartea atât de înspăimântătoare? Cu toții știm că suntem muritori și că, inevitabil, momentul acesta va veni pentru fiecare dintre noi și, totuși, ne este atât de greu să-l acceptăm. Știm că nu vom scăpa de moarte și, cu toate acestea, fugim de ea, evităm să ne gândim la ea, sau încercăm să o proiectăm într-un viitor cât mai îndepărtat. Un prim răspuns ar putea fi teama de necunoscut. Pentru unii, moartea este înfricoșătoare, întrucât nu știu ce urmează sau dacă mai urmează ceva

după ea. Pentru creștin însă - care este încredințat că viața nu se termină aici, pe pământ, ci continuă și dincolo -, de ce este moartea înfricoșătoare? Desigur, pentru că nu se simte pregătit să se confrunte cu acea realitate, nu știe dacă a făcut tot „ceea ce era dator să facă” (cf. Luca 17, 10) pentru a avea certitudinea împărtășirii de bunătățile viitoare.

Biserica, pe temeiul Sfintei Scripturi și al Sfintei Tradiții, învață că există o Judecată particulară, imediat după moarte, care stabilește starea fiecărui suflet după despărțirea lui de trup, și o Judecată universală, care va avea loc la sfârșitul veacurilor și va fi făcută tuturor oamenilor - și celor morți, și celor vii -, și care va determina starea acestora în veșnicie, potrivit viețuirii lor. În general, Sfinții Părinți nu se apleacă în amănunt asupra tuturor evenimentelor eshatologice transmise prin Revelație, fiind interesați mai mult să-l conștientizeze pe om cu privire la vremelnicia vieții pământești și la necesitatea pregătirii pentru cea viitoare.

Momentele legate de cea de-a doua venire sunt solemne și înfricoșătoare. Sfinții Maxim Mărturisitorul (Epistola către Gheorghe, în PSB, vol. 81, p. 19) și Ioan Damaschin (Dogmatica 99 [IV, 26], în: Opere complete, II, trad. Cristian Chivu, pp. 493-495) prezintă câteva dintre acestea: propovăduirea Evangheliei la toate neamurile, apariția lui Antihrist, coborârea pe pământ a lui Enoh și Ilie, nimicirea lui Antihrist și instaurarea stăpânirii lui Hristos; desprinderea stihiiilor (2 Petru 3, 10); apariția unui cer nou și a unui pământ nou (Isaia 65, 17); șederea pe tron a Celui Vechi de zile, deschiderea cărților și descoperirea faptelor, cuvintelor și chiar a gândurilor celor mai ascunse (Daniel 7, 9-10).

Diferența majoră dintre starea de după Judecata particulară și cea universală este faptul că aceasta din urmă este definitivă, nu mai poate fi schimbată și la ea participă omul în întregimea ființei sale, adică sufletul reunit cu trupul său. Învierea universală, spune Sfântul Grigorie de Nyssa, „va readuce trupul nostru iarăși la viață” (Despre suflet și înviere, trad. Grigore Teodorescu, p. 86), pentru ca împreună cu sufletul să primească răsplata sau pedeapsa, așa cum, și în timpul vieții, omul a săvârșit binele sau răul, fiind în trup.

Sfântul Ioan Gură de Aur, urmând Sfântului Pavel (cf. 1 Corinteni 15, 42-44), arată că trupurile celor răposați nu dispar definitiv, ci doar „se desfac”, pentru a învia mai luminoase și mai strălucitoare: „Trupul a devenit stricăcios - spune marele predicator -, dar el nu este însăși

stricăciunea; de aceea noi vom lepăda ceea ce este străin. Trupul nu ne este străin, ci stricăciunea: de aceea vom lepăda nu trupul, ci stricăciunea din trup” (Cuvântare despre învierea morților, VI, în PSB, vol. 14, SN, p. 153).

Mai există o diferență între cele două stări, și anume una de grad, așa cum remarca părintele Stăniloae, în sensul că starea de fericire nu este resimțită cu intensitate maximă decât după Judecata universală, când dreptii vor fi în comuniune cu toți cei care au crezut în Hristos, din toate timpurile și din toate locurile. Lucrul acesta face ca, după Judecata universală, starea de fericire să fie deplină, întrucât este împărtășită împreună cu toți cei credincioși. Așa învață și Sfântul Ioan Damaschin când spune: „Aceștia vor străluci ca soarele, dimpreună cu îngerii, spre viață veșnică, dimpreună cu Domnul nostru Iisus Hristos, văzându-L pe El și fiind văzuți de El și nesfârșită veselie primind de la El ca roadă” (Dogmatica, 100, în: Opere complete, II, trad. Cristian Chivu, p. 505).

Și pentru păcătoși va exista o diferență după Judecata universală, întrucât nu se va mai putea face nimic pentru ei, starea lor nu va mai putea fi schimbată, ei primindu-și trupurile înviate, pentru ca în ele să-și săvârșească pedeapsa veșnică. „Cine e în stare - se întreabă Sfântul Maxim - să descrie strămtorarea pricinuită lor de neputința de a nădăjdui vreodată schimbarea acestei stări și vreun sfârșit al chinului ce-i apasă sau de a aștepta vreun termen al revenirii lor la buna viețuire?” (Epistola către Gheorghe, în PSB, vol. 81, p. 20).

Unii s-ar putea întreba - așa cum a făcut-o, de altfel, cu mult timp înainte și Origen, un celebru gânditor creștin din primele veacuri - dacă iubirea infinită a lui Dumnezeu nu implică încetarea stării de suferință pentru cei din iad. Cu alte cuvinte, poate Dumnezeu, Cel iubitor și mult milostiv, să-i lase pe cei nedrepți să se chinuie veșnic?

Pentru a putea da un răspuns mulțumitor acestei întrebări nu este suficient să punem în balanță iubirea lui Dumnezeu și dreptatea Sa, ci este nevoie de ceva mai mult: să ieșim din logica omenească și să intrăm în cea dumnezeiască. Starea de suferință este, în primul rând, o urmare a despărțirii de Dumnezeu - Bucuria cea veșnică -, deci cei care Îl resping în mod voit se condamnă singuri la chin și întristare. Lucrul cel mai înfiorător pentru aceștia este petrecerea departe de Dumnezeu, de îngeri, de sfinți și de cei dragi și viețuirea cu diavolii și cu cei răi: „E mai chinuitor și mai greu decât orice chin să fim pururi cu cei ce ne urăsc și

pe care-i urâm și să nu fim fără aceste chinuri, ci numai cu ele; și să fim despărțiți de Cel Care ne iubește și pe Care-L iubim. Căci Dumnezeu nici nu e urât de cei judecați de El, odată ce-i judecă drept, fiind și numindu-Se prin fire iubire; nici nu-i urăște pe cei judecați, căci e liber de orice patimă” (Sfântul Maxim Mărturisitorul, Epistola către Gheorghe, în PSB, vol. 81, p. 25).

Dincolo de chinurile fizice, ceea ce va amplifica starea de suferință a celor din iad va fi musturarea de conștiință - care atunci va fi luminată, sinceră și dreaptă - pentru ratarea șansei de a fi în prezența lui Dumnezeu și a celor dragi. De aceea spunea Sfântul Vasile cel Mare că „suferințele din iad nu Îl au autor pe Dumnezeu, ci pe noi înșine, [căci] începutul și rădăcina păcatului stau în noi și în libertatea voinței noastre” (Că Dumnezeu nu este autorul relelor, III, în PSB, vol. 17, SN, p. 436).

Imaginea atât de sugestivă a iadului ca „pedeapsă a iubirii” - folosită de către Sfântul Isaac Sirul - spune multe despre felul în care trebuie să ne raportăm la realitățile viitoare. În viziunea sa, cei răi vor suferi nu pentru că Dumnezeu îi va pedepsi, ci pentru că vor fi biciuiți de flăcările iubirii dumnezeiești: „Căci una și aceeași e iubirea Sa pentru noi și pentru sfinții îngeri, pentru păcătoși și pentru drepti” (Cuvinte către singuratici, 87, Partea a II-a, trad. diac. Ioan I. Ică Jr., p. 231).

Înțelegând lucrurile în această perspectivă, creștinul ar trebui să fie conștient de vremelnicia acestei vieți și de necesitatea pregătirii pentru viața de apoi. Aceasta l-ar face să privească cu mai multă detașare și să aștepte cu seninătate momentul trecerii din această viață, având nădejdea împărtășirii de bucuria cea veșnică, în comuniune cu Dumnezeu și cu sfinții Săi“.

(Rubrică realizată de pr. Ciprian Bâra, Ziarul Lumina, 28 Sep, 2021)

Parohia Vovidenia

IBAN: RO88RNCB0144166173810001 Cod fiscal: 14142722

Biserica: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009, jud. Galați;

Capela Parohială: Galați, str. Logofăt Tăutu, nr. 24, cod poștal 800009;

Cantina parohială: Galați, str. Al. I. Cuza, nr. 31, cod poștal 800010;

Pentru programări și donații, vă rugăm să vă adresați:

Pr. Gabriel-Ioan Pelin: 0 7 5 2 7 2 3 4 5 2

Pr. Octavian Pelin: 0 7 4 0 5 4 3 5 2 4

e.mail: pelin_gabriel@yahoo.com; vovidenia@gmail.com

www.bisericavovidenia.ro